

Журналістика на Кореччині: як і хто писав, пише і, маємо віру, писатиме

Напередодні професійного свята, Дня журналіста, що відзначається в медіасвіті 6 червня, вирішили згадати, як зароджувалася та розвивалася журналістика на Кореччині. І хоч наш молодий колектив знає небагато, та все ж є ті, хто йшов цим шляхом не одне десятиліття. Спогадами поділився усім відомий журналіст Кореччини Андрій Павловський.

Виявляється, що професійне свято для кореччинців актуальне, подвійне. Чдше 5 червня далекого 1941-го року у Корці був зверстаний і вийшов у світ перший номер районної газети «Сталінець» – орган райкому компартії України та райвиконкому. За словами колишнього верстальника Коречківської друкарні Антона Брухлія, тієї газети зійшло всього кілька номерів. Подальшому її випуску завадила Друга світова війна. Відновила своє життя зайонка під тією ж назвою «Сталінець» у післявоєнні роки, коли Кореччина була звільнена від нацистських окупантів.

Подальше газета була перейменована на «Шлях (лілія) і знову «Сталінець», яку редагував Василь Чаплий. А коли Кореччині, Гоцанським та Остозьким району об'єднали в один Гоцанський, то стала одна на всіх газета «Радянське життя».

У передвоєнні дні 1966 року Коречківський район знову став самостійним, а наступною його стала і самостійною газета «Жовтневий зорь». Її редактором призначили фронтовика вана Даниленка.

До штатного розпису тоді увійшло разом зі мною шістьнадцять осіб, – додає Андрій Костянтинович. – Пригадую тершопроїдців, творчих працівників, членів Дрогої Саєвської війни сиволучи Сергія Степаненка, Леонда Основа, Василя Романюка, Олексія Телму, демобілізованого воїна у мирний час Спиридона Кравчука, Геннадія Масальського, Анатолія Білчука, Валентину Ілленю, технічних працівників Федора Онущука, Федора Кирилчука, Сергія Гербука та інших. Усіх відряду і не пригадаю.

Як розповів пан Павловський, став приміщення, яке тоді віддали під редакцію, ще не було готове до експлуатації, тож перший номер газети довелося робити в одному із номерів колишнього міського готелю. До друку його затверджував Ярослав Тевляний, набірщик і віддрукований був у друкарні міста Корці.

Колектив редакції складався із редактора, його заступника, секретаря, бухгалтеря, машиніста, шорфера, коректора. Функціонували відділи загального життя, промисловості та будівництва, листів і масової роботи, зльського господарства та ілюстрації. Сожен із працюючих мав свій кабінет. Та посадовитий актив була заведена спеціальна картотека. Штатним творчим працівникам та дописувачам за зупубліковані матеріали додатково виплачувалася гонорар та винагорода.

– Сказку відрврто, в ті радянські часи зпаштуватися в редакцію і працювати там творчим працівником було непросто. Існували певні критерії, вимогливість та дисципліна, ненормований робочий день. Не кожен витримував таке навантаження. Чимало колег добровільно розраховувалися. На їхнє місце підбиралися інші кадри, редакційне життя продовжувалося, – додає журналіст.

За словами Андрія Костянтиновича, часто заради кількох рядків у газеті кореспондентам доводилося долати тисячі кілометрів шляху. Неодко так відраження тривали цілий день або й два. І це заради того, аби написати нарис чи репортаж із місця подій. Якість, актуальність та різноманітність матеріалів у газеті були на

першому плані. Важливою тоді, як і сьогодні, в географії висвітлення матеріалу. А це тоді були нічні рейди з народним контролем під час збирання сільгоспкультур або оранки, сльби зернових, виїзди на ферми на ранкове чи вечірнє доїння корів тощо. Ну що ж, життя журналістів дорвот цікаве.

Та як би там не було, в колективі панувало розуміння, доброзичливість і підтримка. Усі вболівали за довірену справу. Тираж газети становив 7-11 тисяч екземплярів. Виходили тричі на тиждень на чотирьох сторінках, згодом на восьми. У гарніч пори польових робіт додатково випускали сторінку «Блисковки». На практику в нашу газету студенти журналістських факультетів завжди йшли із задоселенням, бо знали, що тут є чому навчитися, – продовжує Андрій Костянтинович. – Навчарми редакції коречківської районної влади «кузнецю кадрів». Казали: «Той, хто пройшов у Корці журналістське горнило», може працювати у будь-якому престижному виданні». Тож не дивно, що чимало наших колишніх працівників стали редакторами або заступниками відомих в Україні видань, видатними журналістами, літераторами та мають високі звання. Серед них Андрій Байбінець, Василь Бойчук, Спиридон Кравчук, Ростислав Варжель, Василь Янош і інші.

Крім своєї основної роботи, колектив редакції в позаробочий час або у вихідні надавав посильну допомогу господарствам району: обробляли та збирали цукрову буряку, хміль, льон, овочеві культури, заготовляли корми для промислового поголів'я, брали участь у суботниках по благоустрою міста, будівництві райлікарні, омищенні меліоративних систем. А ще постійно піднімали свій професійний рівень на різних курсах та семінарах. Ізали переймали передовий досвід до інших видань, а сльшим офіцерам-журналістам доводилося удосконалювати свої майстерність на десятиденних чи місячних військово-виборчих у зборках у випадку воєнних дій, де вилилися випускати армійську газету в бойових умовах.

Умлі тоді і відпочивати. У державні свята чи після трудового дня збиралися разом, а інколи сім'ями, щоб відітнути ту чи іншу подію, вшанувати працівників галузі. Та настали тяжкі часи для преси, що не оминули і нас. Газету уже під назвою «Вісті Кореччини» перестали фінансово забезпечувати, хоч ми і мали своїх співзасновників. Доводилося перебиватися за мізерний редакційний кошт. Районка виходила згідно графіка, хоч нам давалось це нелепо. Штат редакції був наполовину скорочений. Самі закупляли папір, пластини, транспортували набрану газету на коміртери для друку в Рівне, Новоград-Волинський, Баранівку, а відтіля готову продукцію – газету привозили для розповити на пошту у Кореч, щоб вона вчасно дійшла до передплатника. – додає.

Згодом газета перестала випускатися і припинила свою діяльність. Натомість 15 червня 2011 року було засновано районний Інформаційний тижневик «Вісник Кореччини». Життя друкованому заобу Коречківського району дали депутати районної ради сьомого скликання на чолі із головою Любою Скородою, тодішнім очільником райдержадміністрації Босиою

Дирчком. Ідея створення нової районної газети виникла на одному із засідань бюджетної комісії. Саме завдяки цим людям думка реалізувалася у вигляді докопйного видання на восьми сторінках.

Перший номер «Вісника Кореччини» побачив світ 19 липня 2011 року. Наполе його поширювалося безкоштовно і становив 500 примірників. Спектр висвітлених тем – широкий. Писали, як і тепер, матеріали на серйозну соціальну, політичну тематику, приділяли увагу довіллі, розповідали про цікавих людей району, допомагали орієнтуватися у подіях міста, району, інколи й області. Газета стала не лише пропагандистом, а й організатором земляків на добрі справи. А ще – вихователем, особливо – у правовому і моральному планах. А це в нинішніх умовах – надзвичайно важливий напрям роботи.

Проте, як на початку свого існування, так і сьогодні, нашу редакцію переслідує чимало серйозних проблем, але напередодні свята не про це. Ми тримаємо в серці віру, що всі труднощі – тимчасові явище. Журналіст, справжній, – то стан душі й група крові... Він завжди у творчому пошуку тем, гервє публікації, красочні форми і змісту своєї діяльності. Іноді навіть і не спиться від думок, які подати ту чи іншу публікацію в газеті, щоб кожен черговий номер зацікавив читачів різних категорій. Але ми обрали свій шлях добровільно і примацуємо ним далі.

На початку 2019 року колектив коречківської районної газети «Вісник Кореччини» отримав нове свідцтво про перереєстрацію видання, пройшовши процедуру реформування. З 25 січня 2019 року газета стала незалежною офіційно. Зараз організаційно-правова форма видання – товариство з обмеженою відповідальністю «Редакція газети «Вісник Кореччини». Учасниками товариства є четверо членів трудового колективу, які працювали в редакції на час реформування. Ми маємо рліні внески до статутного капіталу ТОВ.

Джерела фінансування: від передплати видання, від надання рекламних послуг, від публікації матеріалів на висвітлення діяльності органів влади, від банківських відсотків з розміщених депозитів.

З лютого того ж року новини міста та району висвітлюємо на 12 сторінках, 4 з яких є кольоровими.

Аудиторія газети – це переважно люди середнього та похилого віку. Молоді сьогодні надає перевагу соцмережам як джерелу інформації. Тому із початку року почали співпрацювати із мережею Район.in.ua, тепер розповідаємо про життя краю ще й на сайті Район.Кореч. Також працюємо над розвитком власного сайту. У реальному і віртуальному світі нам вдалося

завоювати свою аудиторію.

Минулого року почали практикувати електронну передплату: люди за символічну плату отримують електронну версію газети у pdf-форматі на свою електронну пошту з той же день, коли газета виходить друком. Це дає змогу всім землякам читати нашу газету в точній копії до паперового носія в усіх кутках району, області і світу в цілому. Таких передплатників поки що мало, але їх кількість збільшується: це переважно ті, хто з певних причин виїхав з Кореччини, але бажає бути в курсі місцевих новин.

У штатному розписі колектив налічує п'ятеро працівників: над пошуком актуальних тем і їх цікавої подачі працює кореспондент Ганна Солоніно, стиль видання – заслуга нашого дизайнера Дмитра Антонока, який працює у редакції із восьмого номера газети (нині уже світ побачив №463), відповідальність товариства є Світлана Страхівська, що одна творча працівниця Інна Пришва дію у декретній відпустці. І хоч наше видання ще дорвот молоде, майже дев'ять років, проте мало уже чотирьох керівників. Колективні ініціативи співпрацювали Юлія Мельник, Анастасія Адамчук, Оксана Самардак. Мені довелося працювати із кожною. Нині діюю йм за досвід та внесок у розвиток нашого друкованого видання. 13 січня 2016 року на сесії Коречківської районної ради мене призначили на посаду головною редактора КП «Редакція газети «Вісник Кореччини». Продовжуємо рухатися далі, аби у 2021 році відсвяткувати 10-річний ювілей разом.

У своє свято дякуємо вам, дорогі читачі, дописувачі. Зичимо доброго здоров'я, удачі й віри в краще майбутнє. Широ дякую всім, хто докладає і докладатиме свою роботу, розум, енергію до її творення. Сподіваємося, що ми й надалі дивитимемося з вами в одному напрямку. Будьте з нами!

Напередодні Дня журналіста голова райдержадміністрації Олександр Зайчук, голова районної ради Ігор Хоменчук, міський голова Людмила Дмитрук, голова районної організації ветеранів Володимир Шевченко привітали журналістів з професійним святом.

Спільними грамотами райдержадміністрації та районної ради відзначили районну організацію Національної спілки журналістів України в особі кореспондента обласної газети «Вільне Слово» Андрія Павловського та кореспондента нашого часопису Ганну Солоніно за сумлінну працю, високий професіоналізм, особистий вагомий внесок у розвиток засобів масової інформації.

Іванна ГОТЛІБ,
головний редактор